

N Y M B U R S K Ý PÁBITEĽ

číslo 69

Hrabalovirus a my

„Tak nám zabili Ferdinanda!“ řekl dobrý voják Švejk a vzápětí vypukla první světová válka. „Tak nám zhatili Hrabalovo Kersko!“ nařikají Hrabalovci, ale válka s koronavirem už probíhá.

Faktem je, že jsme se měli v Kersku sejít v sobotu 23. května, a to již podvaadvacáté. Když jsme uspořádali první ročník, nikdo si netroufal předpovídat, že se bude opakovat. A když jsme si loni 19. května slibovali, že se za rok opět uvidíme, nikdo nepředpokládal, že přijde celosvětová pandemie, při níž budou nakaženy tisíce lidí a stovky jich budou umírat. V tomto kontextu je jakési Hrabalovirem zrušené Hrabalovo Kersko jen nevýznamným smítkem na povrchu zeměkoule.

To ale neznamená, že nám to není líto. Ovšem zrušením jednoho ročníku tradičního setkání nic nekončí. Klub čtenářů Bohumila Hrabala trvá, stejně jako se budou číst jeho knihy, a naděje, že se vše uklidní a v roce 2021 se budeme opět moci sejít, umírá, jak se říká, poslední.

Bude-li v onu sobotu 23. května již povolen volný pohyb obyvatel, a když ne ještě teď, tak třeba za měsíc či dva, možná se v kerském lese potkáme – procházku ve svěží přírodě určitě lékaři doporučí. A možná zajdeme i do Lesního ateliéru Kuba, který byl, stejně jako většina obchodů, galerií a kulturních zařízení uzavřen. Jana a Broňa Kubovi přichystali výstavu .... v prodeji jsou keramické kočky a jiné potvůrky, ale i Broňova nová kniha Slavnosti sněženek – setkání s Bohumilem Hrabalem a jeho dílem, a také moje knížečka Světlezelené chvíle s Hrabalem. Obě měly být na Hrabalově Kersku pokřtěny. V provozu bude Poesiomat, z něhož se linou nejenom tóny Nikodémova Poustevníka, ale v podání řady osobností, tehdy ještě bez roušek, i texty našeho pana spisovatele. A budete-li se chtít sejít, dejte nám vědět a přijďte do nymburské knihovny, kde jsou pro vás vždy ochotné a usměvavé knihovnice a je k dispozici Literární kabinet Bohumila Hrabala. Jak by řekl v Hrabalově Baronu Prášilovi Hant'a: „...vzácný knihy, že budete nadšení, žádnéj konvolut a vše bohatě kolorováno!“

Přeji vám všem především pevné zdraví, jehož důležitost jsme si v posledních měsících tragicky uvědomovali, a vyslovuji přesvědčení, že se sejdeme v lepších časech.

*Honza Řehounek,
předseda Klubu čtenářů
Bohumila Hrabala*

V Lesním ateliéru Kuba otevíráme dlouhodobou výstavu – věnovanou povídkám, filmu a filmování nezapomenutelných Slavností sněženek.

Knihu povídek Bohumila Hrabala Slavností sněženek (1978) nebo stejnojmenný film (1983) mnozí znáte... Možná ale nevíte, kdo byli ti, kteří se stali Bohumilu Hrabalovi inspirací – skutečné postavy z Kerska a okolí. Mohlo by vás také zajímat, na jakých místech se v Kersku stejnojmenný film natáčel. A třeba si budete chtít pořídit do rodinného alba originální snímek s divočákem, jak tomu bylo ve filmu Jiřího Menzela.

Slavnosti sněženek v Lesním ateliéru Kuba

SLAVNOSTI SNĚŽENEK

setkání s Bohumilem Hrabalem a jeho dílem

Když jsem v roce 2014 vydal svoji knihu *Slavnosti sněženek – lidské osudy a odhalená tajemství v Hrabalově Kersku*, zeptal se mě jeden novinář, zdali uvažuji o jejím pokračování. Odpověděl jsem, že zcela jistě ne, poněvadž jsem dané téma vyčerpал. Uběhlo pár let, během nichž jsem potkal mnoho dalších zajímavých lidí, kteří také rádi vzpomínali na osobnost Bohumila Hrabala a jeho dílo. Povídali jsme si, a tak časem vznikla kniha, která právě vyšla.

Pokračování je tedy na světě! Kniha je stylem podobná té první (rozhovory + fotografie), ale zpovídání lidé jsou – až na několik výjimek – jiní. V první části Lidé z filmu, divadla a televize vzpomínají na natáčení hrabalovských filmů, např. Nadě Urbánková, Jitka Zelenohorská, Václav Neckář, Jaromír Šofr, Petr Brukner, ale také bulharský herec Ivan Barnev. Schválně, vzpomenete si, koho a ve kterém filmu natočeném podle Hrabalovy předlohy ztvárnil?

Světlo světa spatřilo mnoho divadelních inscenací na motivy Hrabalových knih. O některých z nich vyprávějí Ivo Krobot, Josef Dvořák, Iva Hüttnerová či Petr Drholec. A víte, proč Bohumil Hrabal říkal Valentíně Thielové „hraběnko“ a Magdě Vášáryové „maminko“? Proč považuje Jiří Suchý spisovatele za unikát? Jak došlo k setkání Bohumila Hrabala a Báry Basikové?

Své vyznání Hrabalovi vyjádřili ve druhé části Lidé z výtvarného a literárního světa také spisovatelé Radko Pytlík a Jan Řehounek, sochař Aleš Hnízdil, publicista Tomáš Mazal, grafik Vladimír Suchánek, spisovatelka Zuzana Maléřová, básník Jiří Teper, malířka Emma Srnčová a další.

Víte, že existuje několik verzí povídek *Slavnosti sněženek*? Co znázorňuje náhrobek Hrabalovy rodiny? Proč milují jeho knihy čtenáři v Maďarsku? Jak se stal Bo-

humil Hrabal „domácím úkolem“ známých českých výtvarníků? Ve třetí části Lidé z Hrabalova okolí najdete zpovědi několika Hrabalových přátel a sousedů z Kerska, ale také lidí z blízkého či vzdálenějšího okolí. Zážitky veselé i smutné vypráví např. hudebník Michal Pavlíček, vnuk Jaroslava Haška Richard, historička Jana Hrabětová, ředitel Postřižinského pivovaru Pavel Benák a další. Víte, jak vznikl slogan „Zahrádkáři Kersku“? A co víte o celoživotním Hrabalově příteli – básníku a violoncellistovi Národního divadla v Praze – Karlu Maryskovi? Pro milovníky díla Bohumila Hrabala jsem toho nasbíral ještě daleko více...

P. S.: Knihu pětáctičet rozhovorů jsem sepsal v letech 2017–2019, vychází v roce 2020. K jejímu vydání jsme v Kersku připravovali křest a setkání osobností, které svými vzpomínkami do knihy přispěly. Bohužel, vzhledem k okolnostem, které postihly nás všechny, uskutečnění této akce není možné, a tak ho odkládáme na neurčito. Nicméně kniha je na světě! Čtenáři, které toto téma zajímá, ji mohou objednat přímo u nás a my se budeme snažit ji nějakou cestou doručit. Bližší informace (kontakt, cena...) naleznete na www.lesniatelierekuba.cz. Přeji vám pěkné čtení!

Bronislav Kuba

Vyšla knížka plná Světlezelených chviliek

Z pera našeho nymburského spisovatele Jana Řehounka přišla na svět nová knížka *Světlezelené chvílky s Hrabalem*. Útlý svazek obsahuje osmnáct příběhů, které souvisejí se slavným spisovatelem. Mnohé z nich autor se zmíněným pábítelem přímo zažil.

„Považuji za velké štěstí, že jsem měl tu osudovou příležitost se s Bohumilem Hrabalem seznámit, a to ještě v době, kdy pracoval jako kulíšák v divadle. On byl obyčejný člověk a já tehdy malý kluk. A tak to mezi námi zůstalo, i když jsem vyrostl a dospěl. Naše rozhovory probíhaly úplně stejně, jako když jsme se viděli poprvé,“ uvádí ve svém vyznání Jan Řehounek.

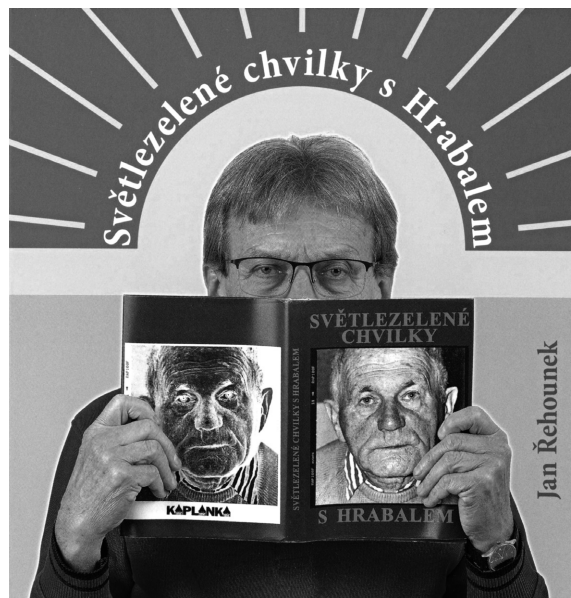
Knižka vychází k autorovým sedmdesátinám a jsou v ní zachyceny ty nejzajímavější okamžiky, včetně světlezelených chviliek, jak je sám Bohumil Hrabal poeticky nazval. Publikace je doplněna více než třicetkou dokumentárních fotografií.

O knížce napsali:

Jiří Černý, básník a spisovatel, Nymburk: „Tak jsem včera večer dočetl knížku *Světlezelené chvílky s Hrabalem* – moc se mi líbila, škoda jen, že je tak útlá... Řekl bych, že je to taková „literární pusinka“ – to sladké něžné pečivo z bílků, moc dobré, za chvíli se rozplyne na jazyku a takhle knížka na duši...“

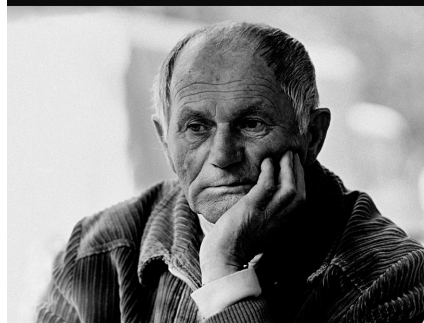
Heda Krausová, lékařka, Brno: „Když mi syn Petr dal u příležitosti mých kulatých narozenin svůj dárek, byla jsem zklamaná,

že je tak maličký. Z balicího papíru na mne vykoukla veselá knížečka. Po jejím přečtení jsem názor změnila – byl to velký dar. Stejně velký, jako má velké literární srdce autor toho hrabalovského vzpomínání Jan Řehounek. Díky Petře i Jene!“

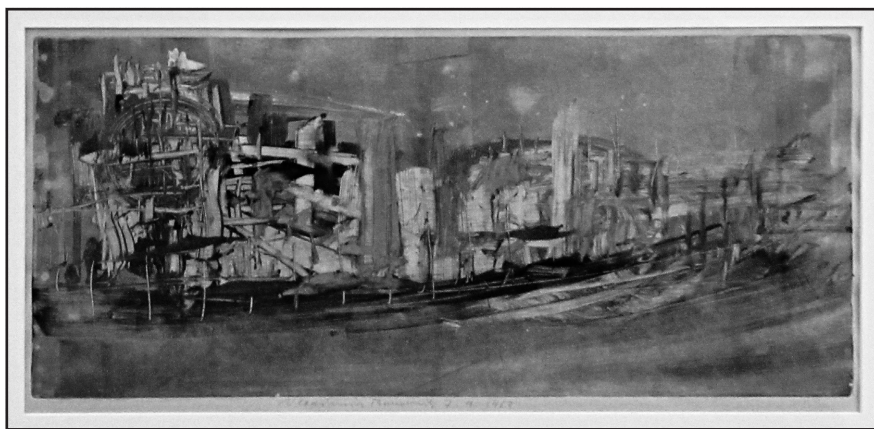
Lída Müllerová, knihovnice, Nymburk: „Právě jsem dočetla *Světlezelené chvílky* a musím říct, že jsem se ze srdce zasmála. Ty příběhy jsou kouzelné, nejlepší je ovšem příběh z Polné. Kam se hrabe Jára Cimrman.“

Petr Koubek, básník, Praha: „Vážný pane kolego. Moc si vážím úžasného dárku od Vás, a to i když ten sám o sobě mnoho neváží. Na druhou stranu... Vy jste vážil každé slovo. Světle zelené chvílky s Hrabalem jsou opravdu krásně zelené a navíc prozářené sluncem člověčenství. Hrabalova i Vašeho.“

Fotografie z výstavy Vladimír Boudník – Stopy materiálů

Zajímavé povídání na webu

Dovoluji si jedno připomenutí. Na webu iDnes vyšel před deseti lety rozhovor s polským spisovatelem Pawlem Huellem. Zaujalo mne vysvětlení, proč je Hrabal v Polsku tak populární.

Přijali jsme Hrabala za svého. Jako neexistující odnož polské literatury, kterou bychom rádi měli, ale nemáme. Polská literatura je heroická, patetická. On nám ukázal jiný způsob reakce na neštěstí komunismu. Jeho knihy nám jako žádné jiné pomáhaly přežít nehorší léta. A podle mě není na světě spisovatel, který by měl takový způsob vyprávění. Hrabal byl génius.

A bylo nám sympatické vaše scházení se po hospodách, ta pospolitost a historky, které se tam vyprávěly. V Polsku byl systém hospod po válce zničen, existovalo tu jen pár restaurací pro hodně bohaté lidi. Od devadesátých let se to mění, už je to jinak, ale ještě pořád to není jako v Čechách.

V Polsku vyšly všechny Hrabalovy knihy?

Myslím, že ano. Vycházely od šedesátých, některé oficiálně, jiné v samizdatu.

A běžely tu Menzelovy filmy natočené podle Hrabalových knih, Ostře sledované vlaky a Postřižiny – to jsou veledíla.

Kterou jeho knihu jste četl jako první?

Poprvé jsem v roce 1978 četl sbírku jeho povídek. Ale za nejdůležitější považuji Příliš hlučnou samotu, to je metafora dvacátého století. Hrabal byl spisovatel mojí generace, jeden z nejdůležitějších. S jeho smrtí definitivně skončilo naše mládí. Když zemře spisovatel, je to odvyšláno jako pátá šestá zpráva, ale když zemřel Hrabal, zařadily naše Televizní noviny tuto zprávu jako první v pořadí. Seděl jsem tehdy s přáteli v gdaňské hospodě a všichni jsme pochopili, že se právě teď uzavírá jedna historická epocha. Ne vítězstvím Solidarity, pádem Berlínské zdi, sametovou revolucí nebo odstřelováním Sarajeva, ale jeho smrtí.

(Zdroj: https://www.idnes.cz/zpravy/archiv/bohumil-hrabal-byl-genius-rika-polsky-spisovatel-pawel-huelle.A100409_144040_kavarna_chu)

Jan Koloděj, Olomouc

Vladimírkovy grafiky

V pražské Galerii Moderna (Masarykovo nábřeží 24 – naproti lávce na Slovanský ostrov) bylo možné mezi 23. lednem a 29. únorem zhlédnout výstavu s názvem Vladimír Boudník – Stopy materiálů. Byla to výjimečná příležitost vidět zcela mimořádnou kolekci čtyř desítek „Vladimírkových“ grafik.

Vladimír Boudník (* 17. března 1924, † 5. prosince 1968) byl grafik a malíř, představitel aktivní a strukturální grafiky, zakladatel uměleckého směru explosionismus, přítel Bohumila Hrabala. V jeho povídkách je to Vladimírek.

V příjemném prostředí moderní galerie v klenutém suterénu byla vystavena jak díla s náznakem figurální tvorby, například Sedící akt, přes surrealistické abstraktní vize krajiny či architektury, mezi nimiž, alespoň mne, zaujal monotyp Města, až po jeho „otisky“, kdy do zbytků plechu ryl, vyškraboval a sekal expresivní „výjevy“ a posléze obtiskoval na papír. Tento jeho výtvarný styl nejlépe vystihuje dílko nazvané Stopy nástrojů.

Pro mne bylo „ponoření“ do Boudníkovy výtvarné imaginace velmi inspirujícím zážitkem.

Honza Řehounek

Za kolik lze koupit Hrabala?

Poklad v knihovně

Máte-li v knihovně například první vydání některých Hrabalových knih ze šedesátých či sedmdesátých let, pak vězte, že je to poklad, jehož cena poroste. Již nyní, a stačí se podívat na webové stránky antikvariátů, se prodávají na čtyřmístné částky.

650 Kč – Automat Svět (ČS 1966), s rozkládacími kolážemi Jiřího Koláře

1 699 Kč – Domácí úkoly z pilnosti (MF 1970 – 1. vydání)

1 250 Kč – Domácí úkoly z pilnosti (ČS 1982), s podpisem autora – u Zlatého tygra 24. 11. 1982

1 150 Kč – Hlučná samota (Dilia, 1985 – 1. vydání)

360 Kč – Každý den zázrak (ČS 1979 – 1. vydání)

550 Kč – Můj svět (ČS 1988 – 1. vydání)

590 Kč – Něžní barbaři (Index Kolín nad Rýnem 1981)

2 600 Kč – Obsluhoval jsem anglického krále (Jazzová sekce 1982 – 1. vydání)

490 Kč – Ostře sledované vlaky (ČS 1965 – 1. vydání)

2 800 Kč – Poupata (MF 1970 – náklad makulován)

590 Kč – Svatby v domě (68 Publishers Toronto 1987 – 1. vydání)

Jan Koloděj

Pořádek v knihovně

Přehled Spisů Bohumila Hrabala z Mladé fronty v minulém čísle Nymburského Pábitel, které jsem si mimochodem, až na svazek 2 – Povídky, který vyšel jako první, pořídil až nyní za výrazně sníženou cenu, mne podnítilo k tomu, abych si dal do pořádku i Sebrané spisy Bohumila Hrabala. Vydávalo je v letech 1991–1997 nakladatelství Pražská imaginace. Jenže v té době jsem měl jiné priority, a tak jsem si pořídil jen neúplnou řadu svazků. Nyní jsem si sepsal, jak se který svazek jmenuje, a hodlám je doplnit. Zřejmě to výrazně, jak se říká, poleze do peněz, a také bude zřejmě problém je sehnat. V antikvariátech či na Aukru se objeví sem tam svazček, a ještě za nekřesťanské ceny. Například Rukověť pábitelského učně (8) je nabízena za 1 550 Kč, Nymfy v důchodu (10) za 1 600 Kč, Naivní fuga (16) za 1 190 Kč. A to v době vydání stál svazek 80–110 korun. Ale občas se objeví i za 250–500 Kč.

Jan Koloděj

Sebrané spisy Bohumila Hrabala – Pražská Imaginace

- Básnění, svazek 1, 1991 (modrá obálka)
- Židovský svícen, svazek 2, 1991 (žlutá obálka)
- Jarmilka, svazek 3, 1992 (růžová obálka)
- Pábení, svazek 4, 1993 (zelená obálka)
- Kafkárna, svazek 5, 1994 (tmavě šedá obálka)
- Obrazy v hlubině času, svazek 6, 1994 (světle zelená obálka)
- Obsluhoval jsem anglického krále, svazek 7, 1993 (oranžová obálka)
- Rukověť pábitelského učně, svazek 8, 1993 (žlutozelená obálka)
- Hlučná samota, svazek 9, 1994 (světle šedá obálka)
- Nymfy v důchodu, svazek 10, 1994 (bílá obálka)
- Svatby v domě, svazek 11, 1995 (světle žlutozelená obálka)
- Kdo jsem, svazek 12, 1995 (zelená obálka)
- Dopisy Dubence, svazek 13, 1995 (fialová obálka)
- Pojízdna zpovědnice, svazek 14, 1996 (kha-ki obálka)
- Domácí úkoly, svazek 15, 1995 (tmavě šedá obálka)
- Naivní fuga, svazek 16, 1995 (tmavší oranžová obálka)
- Kličky na kapesníku, svazek 17, 1996 (světle šedá obálka)
- Ze zápisníku zapisovatele, svazek 18, 1996 (zelená obálka)
- Bibliografie, dodatky, rejstříky, svazek 19, 1997 (bílá obálka)

ZKUSTE S NÁMI HLAVOLAMKY

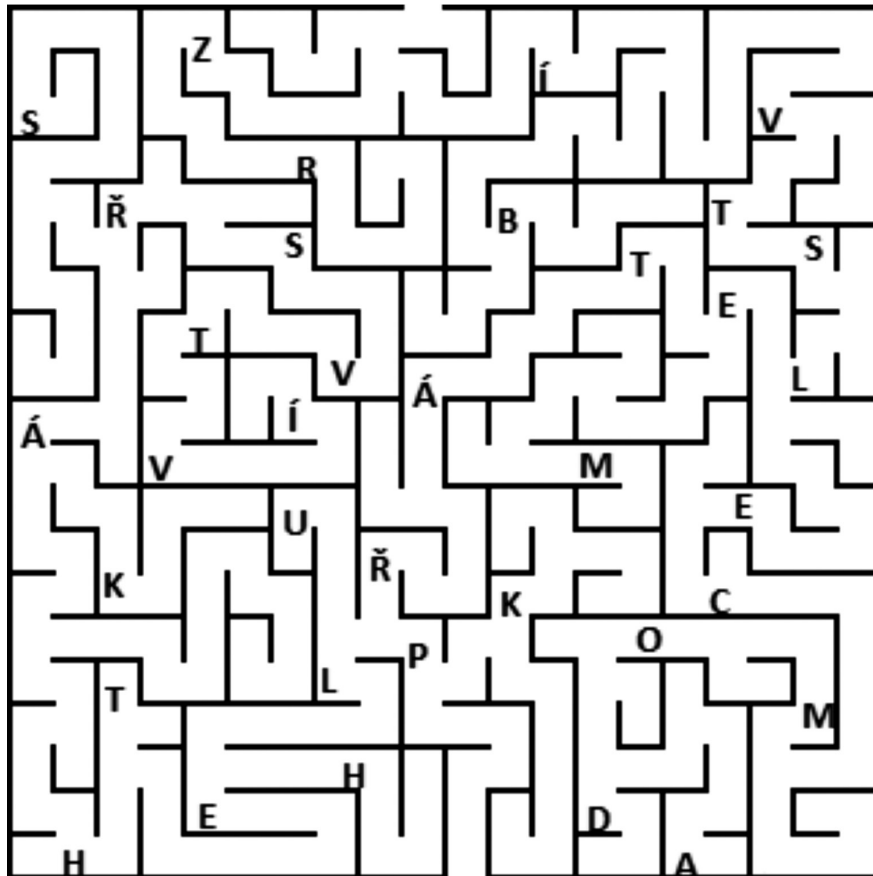
Navazujeme na tři hlavolamky z minulého čísla Nymburského pábitel dalšími dvěma, pro veřejnost byly označené jako duben a květen.

Tentokrát je to labyrint – pomozte jím projít Janu Dítětovi za anglickým králem a po cestě sesbírejte písmena, která vám pomohou sestavit chybějící slovo do následujícího Hrabalova výroku: „..... ženy je šance na trápení pro dva.“

Vyluštěné odpovědi – citáty z díla Bohumila Hrabala – můžete poslat na e-mail: region@knihovna-nbk.cz, či odevzdat osobně v knihovně (všechny nejpozději do 15. května).

Nezapomeňte připsat své jméno, příjmení a emailový či telefonický kontakt.

Vyhodnocení proběhne v květnu. Výherce samozřejmě čekají odměny.

DUBEN

Bohumil Hrabal to neměl se ženami jednoduché. Teprve Eliška – Pipsi vnesla do jeho života řád.

	MLÉČNÝ VYROBEK	BICYKL		JEDNA Z BAREV	ORGÁN ZNAKU	ZN. CHROMU		BALIK Z KLESTÍ	ANGLICKÝ PERO		DELIKATESA		CIZÍ ŽENSKÉ JMÉNO (27.10.)	HLÁVKOVÁ ZELENINA	SVÁZEK ROŠTÍ	VÝROBE VYCHHER				INIC. ANDERLOVÉ	PEVNÝ JEZ NA VODNÍM TOKU	SLOVENSKÁ ŘEKA
SPORTOVNÍ ZKRATKA	AUTORITA						PRIMÁT															
SPZ MOSTU	ŽLUTOHNĚDÉ BARTYVO						TEPÁNÍ SOLMIZAČNÍ SLABKA						ZN. ELEKTROSPRO- TŘEBIČU									
NÁZEV HLÁSKY	PŘEDLOŽKA ZKRATKA VELKÉ BRITÁNIE					SUCHÁ TRÁVA POHÁDKOVÁ PRISERA							HLE (NÁŘEČNÉ) PLETENEC VLASU			POPĚVEK PŘITAKÁNÍ			AKADEMIE VED JEDNOTKA L. ODPORU	POPĚVEK		
ANGL. CESTA									TAJENKA 1													
SPOJKA	JÁDRO SKUPINY JÍŽ						DOMÁCÍ ZVÍŘATA		ZN. MOUKY ZN. MĚDI					FLOŠNÁ MÍRA	NÁŠTIN ČEPOVANÁ							
POBIDKA			BATOH ŽENSKÉ JMÉNO (24.5.)													ČERNÝ PÍTAK				POLE	POLEŠÍ	
DOKONCE	TAJENKA 2 NĚMECKÝ "KOTZ"							ÚSTŘEŽNÍ TOPENÍ SLOVENSKY JISTA					ČASOVÉ UDOBÍ TEP									
	KUS LEDU	RUSKÝ SOULHÁS POVRCHOVÝ DUL							INIC. IMITÁTORA IŽERA SEČNÁ ZBRANĚ	INIC. SPISOVATELE POLÁČKA				SLOVEN. CO					ŘÍMSKÝ 4 ČÁST VOZU			
ROD									CITOSLOVCE BOLESTI ANGL. NĚBO					NÁZEV HLÁSKY S SPAŇ. ČLEN								
SPZ ROKYCAN	SPOJKA ODPOROVACÍ						UKAZOVACÍ ZÁJMENO									KŘOVINATÝ POROST						
ZN. AMERICA			ČKOLIV				SLOVEN. POLNÍ MÍRA									TAJENKA 3						

KVĚTEN

V motu jedné Hrabalovy knížky je uvedeno:

„Když jseš fěrovej .....“

Druhou část citátu najdete v květnové křížovce.

„Někdy se lidi musejí zachránit i proti jejich vůli.“

Andělské oči

KDO JE KDO v životě a díle Bohumila Hrabala

~ Václav Močuba ~

Do naší rubriky zcela určitě patří i tato docela malá, ale úsměvná zmínka o kočím z pivovaru v Polné panu Václavu Močubovi.

Václav Močuba se narodil 13. srpna 1863 v České Jablonné na usedlosti č. p. 9 jako nejmladší ze sedmi dětí. Jeho manželkou se později stala Marie, rozená Kocmanová (narozena roku 1870 v Kojetíně u Havlíčkova Brodu).

Odkdy Močubovi bydleli v Polné, kde Václav Močuba jezdil s koňmi v pivovaru,

žiji (Domáci úkoly z pilnosti, ČS 1982) a obdobně v útlé, již po Hrabalově smrti vydané knížce Já si vzpomínám jen a jen na slunečné dny (Stanislav Klos, nákladem vlastním, 1997).

„Pamatuji si (...) v pivovaru Polné (...) koně, kterými pan Močuba rozvázal pivo, vypadali jako Močuba, byli tlustí a zatím-

„Podívoval jsem se kočímu pivovaru, Močuba se jmenoval. Za štamprli kořalky polkl živou myš. Spával na hůře konírny v seně. Nikdy se nemyl, jen v létě. Já jsem též se nerad myl, plakával jsem, když mne drhla matka, a zapřísahal jsem se: „Nech mě tak špinavého, pro smilování, mě je tak teplo“. Když mne vydrhli, jektal jsem zimou“. (Já si vzpomínám jen a jen na slunečné dny)

Jak patrno, svérázný Václav Močuba si s osobní hygienou nedělal žádné problémy. Možná že oblíbenou kořalku zapíjel kvantem piv, v polenském pivovaru to nebyl problém.

Přibyslavský badatel pan Josef Horský na můj dotaz ohledně Václava Močuby mi napsal pozoruhodnou zajímavost: „O panu Močubovi se traduje, že při své službě u pošty sehrál roli zachránce Tomáše G. Masaryka, našeho pozdějšího presidenta. Profesor Masaryk, jako poslanec navštívil na přelomu století Polnou a zajímal se o vyšetřování vraždy Anežky Hrušové a zastal se Židů, podrobnosti toho případu jsou jistě dostatečně známé. Profesor Masaryk byl ale napaden nežidovským obyvatelstvem Polné a byl rád, že ho Václav Močuba vzal do poštovního vozu, jímž jel náhodou kolem. Odvezl ho pryč až na vlakové nádraží do Šlapanova. Masaryk pryč mu měl slíbit, že až se jednou stane veřejným činitelem, že se mu odmění. Když se pak stal prof. Masaryk presidentem, Václav Močuba se pryč na pražském hradě o svoji odměnu přihlásil. Podle jedné verze dostal jednorázovou odměnu, podle jiné dostával pravidelnou rentu – ta první bude asi pravděpodobnější. Alespoň takto mi to vyprávěl jeden z jeho, dnes nežijících vnuků a měl zájem, aby to bylo zaznamenáno.“

Když Václav Močuba odešel v roce 1920 do výslužby, vrátil se z Polné do svého rodiště v České Jablonné. Svědčí o tom zápis na sčítacím archu obyvatel z roku 1921, kde je uvedena doba pobytu jeho rodiny od 15. května 1920. Měl zde dosud domovské právo a obec se musela o něho postarat.

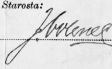
Se svou manželkou Marií (na dokumentu o domobrancích je však uvedena Marie Teclová, nikoliv Marie Kocmanová – že by se Václav Močuba podruhé oženil, nebo byla chyba v zápise?) bydlel v České Jablonné v obecním domku č. p. 35. V domku byla ještě hlášena jeho dcera Vlasta, narozena roku 1913. Ostatní děti (bylo jich celkem sedm) se již osamostatnily.

Pan Václav Močuba zemřel 17. dubna 1946.

Tomáš Mazal

SEZNAM										
cizích, v roce 1895 v Polné rozených povinniků domobrany.										
Číslo běžné	Jméno povinnika	Den narození	Obec domovská, okres, země	Nábo- ženství	Stav	Školní vzdělání	Zná se v lidu	Jméno a příjmení rodičů	Zaměstnání otcovo	Poznámka
	Močuba Václav	10. srpna	Čes. Jablonná	katoľ				Václav, Marie Teclová	kočí poštovní	

Obecní úřad v Polné, dne 27. září 1913.

Starosta:

Seznam povinniků domobrany

nelze dnes přesně zjistit. Předtím ale byl zaměstnan v hotelu U Culků.

V „Seznamu cizích, v roce 1895 v Polné rozených povinniků domobrany“ je uveden syn Václava Močuby, tradičně jménem také Václav, narozený 10. srpna 1895. Jako zaměstnání jeho otce (tedy „našeho“ Václava Močuby) je v Seznamu uvedeno: „kočí poštovní“.

Bohumil Hrabal na kočího Václava Močubu vzpomíná v textu Obrazy, ze kterých

co kůň pana Volence měl vztyčenou hlavu, koně pana Močuby, když stáli, měli hlavy až u samé země. (...) Koně pana Močuby každou chvíli mu dávali hlavu přes jeho rameno a pan Močuba držel, dokonce objímal ty svoje koně, pořád jim něco brblal. Říkali o panu Močubovi, že hrozně rád pije kořalku, že za štamprli velké kořalky polkne myš, kterou pak zapije tou kořalkou. Když jsem to slyšel, hrozně jsem plakal a litoval jsem tu myš.“ (Obrazy ze kterých žiji)

Kde se co šustlo

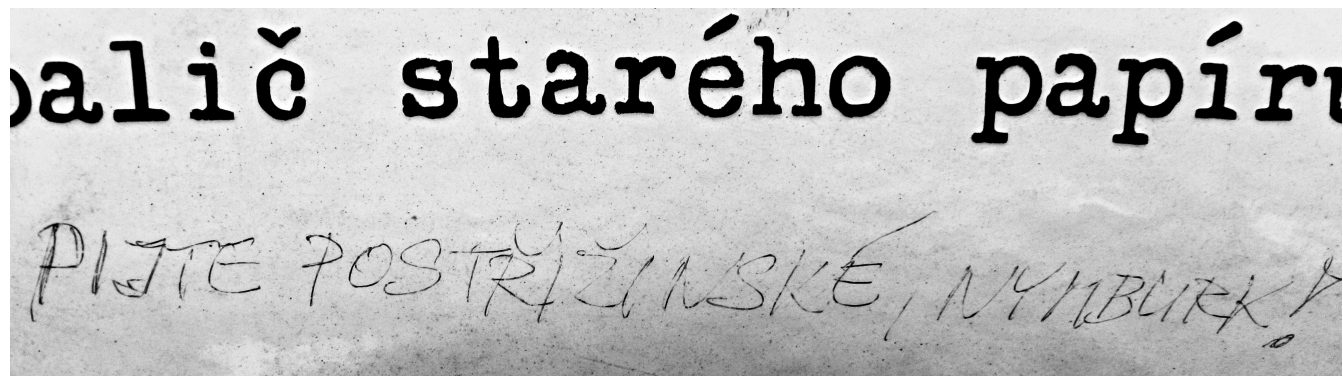
- O Bohumilu Hrabalovi a o vlivu státní cenzury na autora a jeho dílo přednášel v Českém centru v Tokiu doc. Jakub Češka, Ph.D., z katedry elektronické kultury a sémiotiky, fakulty humanitních věd UK. O tlumočení do japonštiny se postaral Hrabalův překladatel a bohemista Kenichi Abe z Tokijské univerzity.

- Městská knihovna v Praze (www.mlp.cz) zpřístupnila online třináct vybraných titulů z Hrabalova obsáhlého díla. Nově si můžete prohlížet či stahovat tituly jako: Ostře sledované vlaky, Příliš hluchá samota nebo třeba Perličky na dně.

- V sobotu 22. ledna odvysílala stanice Vltava Českého rozhlasu povídku Bohumila Hrabala Fádni odpoledne v interpretaci Michala Pavlaty.

- Loutkové (bábkové) divadlo Babadlo ve slovenském Prešově uvedlo 13. března premiéru Hrabalových Ostro sledovaných vlaků. Scénář napsal a režii měl Matej Felbauer. Hrají Michal Kristián Hnát, Jozef Pantlíkaš, Ladislav Lodomírjak /Jakub Muránsky, Anna Sakmárová /Lucie Hrašková.

- K naprosto vyprodaným titulům pražské Violy patřil 16. dubna hrabalovský literární večer Prokopnutý buben a jiné povídky. Účinkovali Tomáš Töpfer – mluvené slovo, a Luboš Hucek – fagot.

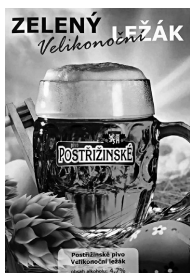
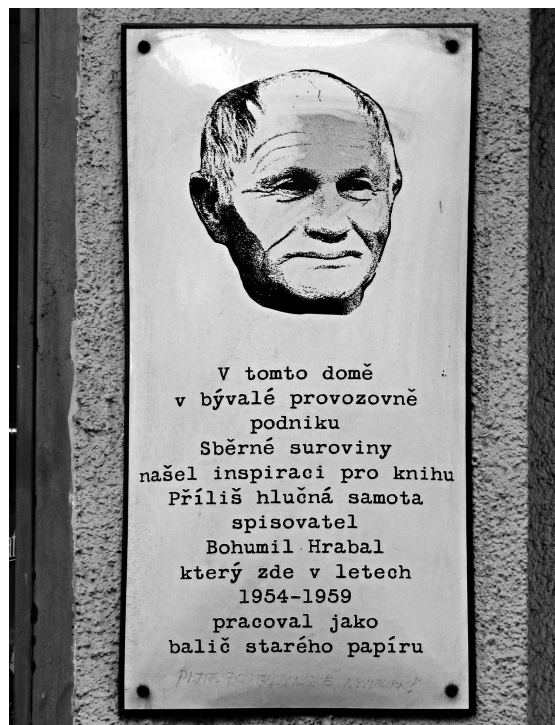

PAMĚTNÍ DESKA S REKLAMOU

Šli jsme Spálenou ulicí, vyrazili jsme do Prahy, protože manželka si nutně potřebovala koupit jakési hadříky. Zamířila do obchodu. Protože u toho být nemusím, přešel jsem ulici a zastavil se proti vchodu do domu č. p. 10 s úmyslem pozdravit našeho pana spisovatele. Vpravo od vrat totiž visí pamětní deska připomínající, že právě v tomto domě v letech 1954 – 1959 bálil starý papír budoucí spisovatel Bohumil Hrabal. Nad nápisem se mírně usmívá na kolemjdoucí.

Protože manželka bude v obchodě určitě půl hodiny, takže mám dost času, začal jsem sledovat, zda si někdo té cedule všimne. Samozřejmě proudící davy turistů z Ruska, Německa, Číny a bůhví ještě odkud procházely netečně. Asi po deseti minutách se zastavil jakýsi starý pán, podíval se, pokýval hlavou a zase šel. Udělal asi deset kroků, zastavil se, otočil a vrátil se zpět. Přistoupil k desce, sáhl do kapsy, nasadil si brýle a sklonil hlavu blízko k dolnímu okraji desky. Teprve nyní jsem si všiml, že pod posledním řádkem – balíč starého papíru – od posledně cosi přibýlo. Málo patrná čmáranice. Pán si sundal brýle, zastrčil je do kapsy a šel dál. Přistoupil jsem k ceduli „z očí do očí s Hrabalem“ a zahleděl jsem se na spodek desky. Jakýsi agent nymburského pivovaru vyryl do bílého smaltu: PIJTE POSTŘIŽINSKÉ, NYMBURK!

Honza Řehounek

Zelený speciál

Jednou z dobrých tradic Hrabalova Kerska je bezesporu výborné točené Postřižinské pivo. Svědčí o tom každoročně dlouhé fronty před pípou.

A pokaždé přivezl nymburský pivovar i nějaký speciál. Tím posledním, který postřižinský sládek Bohumil Valenta uvařil, byl čtrnáctistupňový zelený Velikonoční speciál.

Nejraději čtu Hrabala

Na Aktuálně.cz, už před časem, ale je to stále aktuální, napsal Zdeněk Wachař krásné vyznání:

Nejraději čtu Hrabala. Dospěl jsem k němu postupně. Asi takovým empirickým vývojem. Neruda, Čapek a Hašek, možná i jiní, ale tihle mi z českých autorů vystupují nejvíce.

A pak ten Hrabal, kterému jsem zprvu jako kluk nerozuměl. Hrabala číst znamená být dospělý, Hrabal má neskutečně opravdovou duši, Hrabal si nic nevymýšlí. Všechno prožil, vše je autentické, vše je doloženo. Jeho text se neznatelně valí, vedle nás stejně v klidu a pohodlně jako Labe

za Kerským lesem. Labe plyne a je hluboké stejně jako zážitky sdělované mistrem pera, mistrem pábení a vyprávění. Přitom stačí sejít z pobřežní cesty jako když zalovíme prsty v knize, v každé knize Hrabalově, povolna sestoupíme mírným břehem k řece. Pocítíme chuť vstoupit do těch vod asi jako začíst se do těch stránek, kde plyne melodie života ve skutečných tónech vyprávění. A když vstoupíme - do vod řeky Labe, proud nás obestoupí a šeptá všemi nervy příběhy a zážitky, jichž je tolik, že přes ně sotva vstoupíme do hlavního proudu, do děje spisovatelova života.

Jan Koloděj, Olomouc

Jak ten čas utíká

Milan Čejka z Libice nad Cidlinou upozornil, že před 55 lety vyšly knižně Hrabalovy Ostře sledované vlaky.

Vydalo je nakladatelství Československý spisovatel. V prvním vydání (se zeleným obrázkem na obálce) z března 1965 kniha vyšla v nákladu 20 000 kusů. Z knihkupeckých pultů zmizela v neuvěřitelně krátké době, a tak během prázdnin nakladatelství připravilo druhé vydání (s červeným obrázkem na obálce), tentokrát v neuvěřitelném nákladu 50 000 výtisků.

Za Ostře sledované vlaky dostává Bohumil Hrabal Cenu nakladatelství Československý spisovatel.

Ještě v tomté roce vyšly Vlaky v angličtině: Closely observed trains. Vydalo je v překladu Edith Pargeter londýnské nakladatelství Abacus.

V roce 1965 vyšlo rovněž první vydání knihy Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet (30 000 výtisků) a již třetí vydání Tanečních hodin pro starší a pokročilé (40 000 výtisků, v prvním vydání 10 000 výtisků, ve druhém 10 000 výtisků).

Prečo stále rád chodievam do Kerska

Kersko je podľa mňa v prvom rade miestom duševnej pohody, radosti zo stretávania sa ľudí, ba povedal by som, že z prostého bytia. Z radosti, že ešte sme. Hoci, ako sa vraví: „už sa rúbe i v našom lese“. Kersko, a nielen to Hrabalove, je miestom, kde sa dá návštevníkovi ľahko zabudnúť na osobné problémy, starosti bežného života, miestom, ktoré ho nielen vedie, ale doslova núti k pozitívnemu pohľadu na svet. Miestom, kde sa nepatrí nadávať na „pomery“, ohovárať či závidieť bližným, naopak, je miestom priateľským, veselým, nesebeckým, prajúcim...

V Kersku sa neustále hovorí, dialóg je všadeprítomný a odohráva sa v rôznych rečiach. Okrem češtiny tam bežne znie aj slovenčina, poľština, maďarčina, nemčina, pričom sa nikto nepozastavuje nad často bizarné znejúcimi medzinárodnými hovorami. To známe Polívkovo „*neumi čeeěsky*“ z Šaška a kráľovny, rozhodne v Kersku neplatí. Hovorí sa tam všelijako, ale so záujmom, s túžbou niečo naozaj povedať, oznámiť vlastné novinky, opýtať sa, čo nového má ten druhý, pobaviť, rozosmiať. V tých rozpravách niet miesta pre smútok, mrzutosť. Každý má dobrú náladu, a čo je veľmi dôležité, hlavným hrdinom tých dialógov je samotné slovo. Ono akoby v Kersku ožívalo, získavalo silu a vážnosť, pretože v Kersku ľudia rozprávajú naozaj, nevyslovujú heslá a skratky, bavia sa vzájomne normálnym hovorom. Ľahkým, ale úprimným, podľa svojho založenia a povahy viac či menej vtipným, v každom prípade však veselým, optimisticky ladeným tónom. Som rád, že taký ešte existuje.

Moje pravidelné, každoročné cesty do Kerska sú rituálom, ktorým si niečo dávam, vysvetľujem, ja sa tými cestami vlastne obdarúvam, robím si radosť, užívam si pri nich, rozmaznávam sa. Na tých cestách do Kerska sa cítim slobodným. Je to pre mňa čosi ako púť k môjmu osobnému literárnemu patrónovi, „svätému Bohumilovi“, ktorý sa cez tisíce očí svojich čitateľov odobral na literárne nebesia. Pozor však! Nejde tu o žiadne okiadané popraskané gypsy v zaprášenom výklenku. Bohumila Hrabala v tejto súvislosti vnímam ako milú drevenú sošku vystružlikanú naivným ľudovým rezbárom, ktorú postavil doprostred veselo sa krútiaceho kolotoča obkoleseného girlandami farebných žiaroviek. A tá „púť“ je pre mňa radostnou cestou na jedinečný festival spájajúci ľudí dobrej vôle... Aj keď to možno znie hlúpo, je to čistá pravda. Pretože spisovateľ Hrabal je pre mňa akýmsi ústredným bodom nielen literatúry v zmysle písania výborných textov, ale aj zaujímavej a príťažlivej interpretácie života všeobecne a zvlášť v Čechách. Do značnej miery i v strednej Európe. Teda na obidvoch stranách onej Poříčskej brány.

Moje každoročné cesty z Košíc do Kerska sú turbínou i generátorom súčasne, energia na nich vydaná ma spätne nabíja, takže je to čosi ako perpetuum mobile, pravda intenzívne dotované eurom. Zdanlivo jednotvárne putovanie mi v skutočnosti prináša stále nové podnety, nápady, trebárs aj so samotnou cestou priamo nesúvi-

siace, nevraviac o radosti zo samotného cestovania. Tá množina ciest, ktorú možno považovať aj za cestu jedínú a nazvať ju napríklad „veľkou cestou radosti zo života“, vedúcou naprieč Slovenskom i Českom, je vo svojej podstate emóciou. Takže moje cesty do Kerska sú predovšetkým pocitovými zážitkami, podliehajú viac mojim citom, ako rozumu, dokonca moje kerské „púte“ sú do značnej miery transcendentného charakteru. Ja sa síce presúvam po realnej trase, po cestách a niekedy kvôli obchádzkam aj necestách, zároveň sa však pohybujem aj vo svojich predstavách. Vznášam sa nad tými nedokonalými a nedokončenými komunikáciami, pohybujem sa paralelne so skutočnými cestami. Napokon, prečo nie, veď cestujem do svojej súkromnej rozprávky. Do Kerska. Ani po rokoch sa na tom nič nezmenilo.

Peter Pačaj

Peter Pačaj

I po dvaceti letech slaví úspěchy

Třináctistupňové světlé hluboce prokvašené speciální pivo Bogan už nymburský Postržižinský pivovar vaří dvacet let.

O jeho kvalitách svědčí kromě zájmu pivařů rovněž udělení Zlaté pivní pečeteř na soutěži v Táboře v loňském roce (1. místo v kategorii speciálních světlých piv). Oceňován byl i v předchozích letech, např. v roce 2017 získal 2. místo v kategorii světlých speciálních piv na soutěži Pivo ČR v Českých Budějovicích, v roce 2016 v soutěži Zlatá pivní pečeť 3. místo v kategorii světlých speciálů, v roce 2015 v degustační soutěži v kategorii speciálních piv světlých na Žatecké dočesné 1. místo.

Rovněž Něžný barbar se již řadu let umísťuje na předních místech pivovarských soutěží. A na soutěži Bier and Ale v Praze v loňském roce byl nejlepším pivem v limitované edici vyhlášen Postržižinský lipový ležák ke 100 letům republiky.

VÝZVA

Jsem velice potěšen tím, že členové Klubu čtenářů Bohumila Hrabala po uplynutí dvou či tří měsíců vždy netrpělivě čekají na další vydání Nymburského pábitele. Dokonce mi někteří volají či píšou maily a dožadují se konkrétního termínu. Jenže já žádný závazný termín nejsem bohužel schopen naplánovat. Pábitel může vždy vyjít až tehdy, mám-li dostatek materiálů k jeho naplnění. Mnohdy to dopadá tak, že k těm několika příspěvkům, které mi ovšem většinou chodí od stálých přispívatelů, musím čislo „vycpat“ sám.

Proto se opět obracím na vás, čtenáře a členy klubu: Chcete-li, aby Nymburský pábitel vycházel tak, jako doposud, pište.

Váš Honza

Zpravodaj Klubu čtenářů Bohumila Hrabala Nymburský pábitel, duben 2020. Registrace: MK ČR E 10887. Vydavatel: Městská knihovna, Palackého 1749, 288 02 Nymburk, tel.: 325 512 723. Šéfredaktor: Jan Řehounek, Všechlapská 1666/6, 288 02 Nymburk, tel. 603 238 523, e-mail: jan.rehounek@seznam.cz. Grafické zpracování: Vladimír Kvíz, Ječná 26, 288 02 Nymburk, tel.: 603 415 060, e-mail: vladimirkviz@gmail.com. Tisk: Tiskárna Boftisk, Potoční 1847, 288 02 Nymburk, tel.: 737 419 930, www.boftisk.cz. Pro členy Klubu čtenářů Bohumila Hrabala zdarma, volně prodejné výtisky 10 Kč.